EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Marta Cárdenas | Actualitzat el 01/07/2021 a les 11:32

«D'ençà que vaig començar a mirar la vida amb ulls positius, soc feliç de viure en aquesta ciutat»

Adnan Almoussa (Síria).

Vaig néixer a Síria, on vaig viure i créixer amb els pares i germans. Vaig ser-hi fins als catorze anys. Estudiava el que equival a tercer d'ESO i no parava gaire per casa. La ciutat on vivia es dividia en dues parts i les separava un riu. Em veia obligat a travessar-lo per poder anar a comprar menjar. La mare aquell dia em va demanar que anés a comprar pa. El soroll de les manifestacions contra els militars em va fer por i em vaig amagar. Vaig esperar hores fins a sentir el carrer totalment en silenci. Vaig agafar la bicicleta per tornar a casa i em vaig desplomar. Un franctirador m'havia disparat. Hi sentia, hi veia, però no em podia moure, alguna cosa no anava bé. Al cap de cinc dies vaig despertar-me a l'hospital, no podia moure'm. Necessitava recuperar-me fora de Síria. Vam anar fins a la frontera amb el Líban. Vaig travessar-la en braços d'uns coneguts, el cotxe no podia creuar la frontera, però per fi em sentia sa i estalvi. Allà vaig estar un any i mig a l'hospital, en companyia de la meva àvia. Per recuperar-me vaig començar a practicar esport, em feia sortir dels malsons i deixava de pensar que no podria caminar mai més. Al Líban vaig decidir apuntar-me a la meva primera Marató; 10 quilòmetres i sense entrenar, vaig quedar en tercera posició. La corresponsal de TV3 al Líban, Txell Feixas, va conèixer la meva història, em va entrevistar i es va emetre a Catalunya.

Poc després de la meva primera cursa vaig rebre una trucada del Parlament de Catalunya. Raül Romeva, en aquell moment conseller d'Afers Exteriors, em proposava venir a la marató de Barcelona. Primer vaig riure, no tenia ni passaport ni papers ni diners per viatjar. Però van prometre'm aconseguir-m'ho tot. Em van donar els documents rapidíssim, estaven passant moltes coses en poc temps, jo no entenia res. La marató era en 15 dies i l'avió l'endemà. Vaig arribar amb el meu pare (jo tenia sols 19 anys i necessitava un acompanyant). A Barcelona vaig passar 3 dies preparant entrevistes i 3 més preparant la marató: ningú m'havia avisat que eren 42 km, com a molt n'havia fet 17. Vaig necessitar ajuda a partir del km 20. Després de l'experiència tocava tornar al Líban. Em van donar la paraula que tornarien a buscar-me i vaig decidir creure-hi. Vaig esperar 5 mesos fins a tornar a tenir notícies de Catalunya. El Raül em va visitar a casa i em van oferir buscar pis a Barcelona. L'11 de setembre va ser la meva arribada altre cop a Catalunya. Aquell dia vaig reviure aglomeracions, policia, manifestacions; no volia quedar-me aquí. Vaig fer 23 hores de bus per arribar a Groningen, una petita ciutat d'Holanda que em va allunyar de tot el caos. Vaig viure-hi sis mesos, fins que vaig haver de tornar a Barcelona i seguidament a Manresa, a la fundació Germà Tomàs Canet. Van dir-me que Manresa era una ciutat plana, vaig estar quasi un mes sortint de l'habitació només per menjar. No era còmode, per la meva situació, viure en el punt més alt de la ciutat. Vaig començar coneixent gent gràcies als cursos de català del CNL Montserrat i del programa de voluntariat per la llengua del centre, on tinc un tutor que m'ajuda cada setmana. Ara m'agrada el centre de la ciutat, el riu. Vaig a fer esport al parc de l'Agulla, formo part d'un equip de bàsquet i entreno amb l'equip de rugby. D'ençà que vaig començar a mirar la vida amb ulls positius, soc feliç de viure en aquesta ciutat. Puc explicar i recordar la meva història, el meu passat. La vida m'ha pres moltes coses, però me n'ha donat moltes altres. Ara prefereixo pensar en el futur.